

Publicatieblad van de Europese Unie

C 86

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

60e jaargang

20 maart 2017

Inhoud

IV Informatie

INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

Hof van Justitie van de Europese Unie

2017/C 086/01	Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het <i>Publicatieblad van de Europese Unie</i>	1
---------------	---	---

V Bekendmakingen

GERECHTELIJKE PROCEDURES

Hof van Justitie

2017/C 086/02	Zaak C-27/16: Beschikking van het Hof (Achtste kamer) van 8 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Administrativen sad Sofia-grad — Bulgarije) — Angel Marinkov/Predsedatel na Darzhavna agentsia za balgarite v chuzhbina (Prejudiciële verwijzing — Artikel 53, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Richtlijnen 2000/78/EG en 2006/54/EG — Werkingssfeer — Kennelijke niet-ontvankelijkheid — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Uitvoering van het Unierecht — Geen — Kennelijke onbevoegdheid)	2
2017/C 086/03	Zaak C-345/16: Beschikking van het Hof (Tiende kamer) van 29 november 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de tribunal de première instance de Liège — België) — Jean Jacob, Dominique Lennertz/Belgische Staat (Prejudiciële verwijzing — Feitelijke en juridische context van het hoofdgeding — Onvoldoende preciseringen — Kennelijke niet-ontvankelijkheid — Artikel 53, lid 2 — Artikel 94 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof)	3

NL

2017/C 086/04	Zaak C-379/16 P: Beschikking van het Hof (Negende kamer) van 24 november 2016 — European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaiki Dynamiki — Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) (Hogere voorziening — Artikel 181 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Overheidsopdrachten voor diensten — Ontwikkeling van software en onderhoudsdiensten — Onjuiste uitlegging van de argumenten en onjuiste opvatting van de bewijzen van de andere partij in de procedure bij het Gerecht)	3
2017/C 086/05	Zaak C-484/16: Beschikking van het Hof (Negende kamer) van 13 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Giudice di pace di Taranto — Italië) — Strafzaak tegen Antonio Semeraro [Prejudiciële verwijzing — Kennelijke onbevoegdheid — Artikel 53, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Justitiële samenwerking in strafzaken — Richtlijn 2012/29/EU — Artikel 2, lid 1, onder a) — Minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikelen 49, 51, 53 en 54 — Delict van belediging — Afschaffing door de nationale wetgever van het delict van belediging — Geen band met het recht van de Unie — Kennelijke onbevoegdheid van het Hof]	4
2017/C 086/06	Zaak C-522/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 7 oktober 2016 — A tegen Staatssecretaris van Financiën	4
2017/C 086/07	Zaak C-564/16 P: Hogere voorziening ingesteld op 7 november 2016 door het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 9 september 2016 in zaak T-159/15, Puma SE/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie	5
2017/C 086/08	Zaak C-631/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Noord-Holland (Nederland) op 7 december 2016 — X BV tegen Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond	6
2017/C 086/09	Zaak C-634/16 P: Hogere voorziening ingesteld op 7 december 2016 door het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 28 september 2016 in zaak T-476/15, European Food SA/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie . . .	7
2017/C 086/10	Zaak C-637/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Düsseldorf (Duitsland) op 9 december 2016 — Florian Hanig/Société Air France SA	8
2017/C 086/11	Zaak C-644/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 15 december 2016 — Synthon BV tegen Astellas Pharma Inc.	9
2017/C 086/12	Zaak C-648/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Commissione Tributaria Provinciale di Reggio Calabria (Italië) op 16 december 2016 — Fortunata Silvia Fontana/Agenzia delle Entrate — Direzione provinciale di Reggio Calabria	10
2017/C 086/13	Zaak C-651/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Augstākā tiesa (Letland) op 19 december 2016 — DW	10
2017/C 086/14	Zaak C-652/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarije) op 19 december 2016 — Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogla Ahmedbekov/Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite	11
2017/C 086/15	Zaak C-660/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 21 december 2016 — Finanzamt Dachau/Achim Kollroß	12

2017/C 086/16	Zaak C-661/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 21 december 2016 — Finanzamt Göppingen/Erich Wirtl	13
2017/C 086/17	Zaak C-672/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) op 29 december 2016 — Imofloresmira — Investimentos Imobiliários S.A./Autoridade Tributária e Aduaneira	14
2017/C 086/18	Zaak C-676/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Nejvyšší správní soud (Tsjechië) op 27 december 2016 — CORPORATE COMPANIES s.r.o./Ministerstvo financí ČR	15
2017/C 086/19	Zaak C-677/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid (Spanje) op 29 december 2016 — Montero Mateos/Agencia Madrileña de Atención Social de la Consejería de Políticas Sociales y Familia de la Comunidad Autónoma de Madrid	15
2017/C 086/20	Zaak C-679/16: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus (Finland) op 30 december 2016 — A	16
2017/C 086/21	Zaak C-9/17: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus (Finland) op 9 januari 2017 — Maria Tirkkonen	17
2017/C 086/22	Zaak C-15/17: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein oikeus (Finland) op 13 januari 2017 — Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp./Rajavartiolaitos	17
2017/C 086/23	Zaak C-25/17: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus (Finland) op 19 januari 2017 — Tietosuojavaltuutettu	19
2017/C 086/24	Zaak C-33/17: Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Okrajno Sodišče Pliberk (Oostenrijk) op 23 januari 2017 — Čepelnik d.o.o./Michael Vavti	20
2017/C 086/25	Zaak C-72/16: Beschikking van de president van het Hof van 30 november 2016 [verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) — Verenigd Koninkrijk] — The Queen, op verzoek van: Prospector Offshore Drilling SA e.a./Her Majesty's Treasury, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs	21
2017/C 086/26	Zaak C-148/16: Beschikking van de president van het Hof van 6 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Högsta domstol — Zweden) — Riksåklagaren/Zenon Robert Akarsar	21
2017/C 086/27	Zaak C-159/16: Beschikking van de president van de Eerste kamer van het Hof van 6 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Augstākā tiesa — Letland) — procedure ingesteld door „Starptautiskā lidosta„Rīga” VAS, in tegenwoordigheid van: Konkurences padome . . .	22
2017/C 086/28	Zaak C-282/16: Beschikking van de president van het Hof van 25 november 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Handelsgericht Wien — Oostenrijk) — RMF Financial Holdings Sàrl/Heta Asset Resolution AG	22
2017/C 086/29	Zaak C-394/16: Beschikking van de president van het Hof van 21 november 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Landgericht Frankfurt am Main — Duitsland) — FMS Wertmanagement AöR/Heta Asset Resolution AG	22

Gerecht

2017/C 086/30	Zaak T-92/11 RENV: Arrest van het Gerecht van 18 januari 2017 — Andersen/Commissie („Staatssteun — Spoorvervoer — Door de Deense autoriteiten aan het overheidsbedrijf Danske Statsbaner toegekende steun — Openbaredienstcontracten voor de verstrekking van personenvervoerdiensten per spoor tussen Kopenhagen en Ystad — Besluit waarbij de steunregeling onder bepaalde voorwaarden verenigbaar met de gemeenschappelijke markt wordt verklaard — Toepassing in de tijd van materiële rechtsregels — Dienst van algemeen economisch belang — Kennelijke beoordelingsfout”) 23
2017/C 086/31	Zaak T-646/13: Arrest van het Gerecht van 3 februari 2017 — Minority SafePack — one million signatures for diversity in Europe/Commissie „Institutioneel recht — Europees burgerinitiatief — Bescherming van nationale en taalkundige minderheden en vergroting van de culturele en taalkundige diversiteit in de Unie — Weigering van inschrijving — Kennelijk ontbreken van wetgevende bevoegdheden van de Commissie — Motiveringsplicht — Artikel 4, lid 2, onder b), en lid 3, van verordening (EU) nr. 211/2011”] 24
2017/C 086/32	Zaak T-509/15: Arrest van het Gerecht van 3 februari 2017 — Kessel medintim/EUIPO — Janssen-Cilag (Premeno) [„Uniemerik — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniewoordmerk Premeno — Ouder nationaal woordmerk Pramino — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 — Beslissing genomen na vernietiging door het Gerecht van een eerdere beslissing — Recht om te worden gehoord — Artikel 75 van verordening nr. 207/2009”] 24
2017/C 086/33	Zaak T-696/15: Arrest van het Gerecht van 9 februari 2017 — Bodegas Vega Sicilia/EUIPO (TEMPOS VEGA SICILIA) [„Uniemerik — Aanvraag voor Uniewoordmerk TEMPOS VEGA SICILIA — Absolute weigeringsgrond — Wijnmerk met geografische aanduidingen — Artikel 7, lid 1, onder j), van verordening (EG) nr. 207/2009”] 25
2017/C 086/34	Zaak T-16/16: Arrest van het Gerecht van 9 februari 2017 — Mast-Jägermeister/EUIPO (Bekers) [„Gemeenschapsmodel — Aanvraag voor gemeenschapsmodellen die bekens afbeelden — Begrip „voor reproductie geschikte afbeelding” — Onnauwkeurigheid van de afbeelding wat de draagwijdte van de gevraagde bescherming betreft — Weigering om de gebreken op te heffen — Weigering om een datum van indiening toe te kennen — Artikelen 36 en 46 van verordening (EG) nr. 6/2002 — Artikel 4, lid 1, onder e), en artikel 10, leden 1 en 2, van verordening (EG) nr. 2245/2002”] 26
2017/C 086/35	Zaak T-82/16: Arrest van het Gerecht van 9 februari 2017 — International Gaming Projects/EUIPO — adp Gauselmann (TRIPLE EVOLUTION) [„Uniemerik — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniebeeldmerk TRIPLE EVOLUTION — Ouder Uniewoordmerk Evolution — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Overeenstemmende tekens — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009”] 26
2017/C 086/36	Zaak T-106/16: Arrest van het Gerecht van 9 februari 2017 — zero/EUIPO — Hemming (ZIRO) [„Uniemerik — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniebeeldmerk ZIRO — Ouder Uniebeeldmerk zero — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009”] 27
2017/C 086/37	Zaak T-196/15 P: Hogere voorziening ingesteld op 24 november 2016 door Valéria Anna Gyarmathy tegen de beschikking van het Gerecht voor ambtenarenzaken van 5 maart 2015 in zaak F-97/13, Gyarmathy/FRA 28
2017/C 086/38	Zaak T-870/16: Beroep ingesteld op 7 december 2016 — Miserini Johansson/EIB 28

2017/C 086/39	Zaak T-24/17: Beroep ingesteld op 17 januari 2017 — LA Superquímica/EUIPO — D-Tack (D-TACK)	30
2017/C 086/40	Zaak T-40/17: Beroep ingesteld op 19 januari 2017 — Habermas/EUIPO — Here Global (h)	30
2017/C 086/41	Zaak T-51/17: Beroep ingesteld op 27 januari 2017 — Polen/Commissie	31
2017/C 086/42	Zaak T-65/17: Beroep ingesteld op 1 februari 2017 — Westbrae Natural/EUIPO — Kaufland Warenhandel (COCONUT DREAM)	32
2017/C 086/43	Zaak T-476/16: Beschikking van het Gerecht van 2 februari 2017 — Adama Agriculture en Adama France/Commissie	33

IV

*(Informatie)*INFORMATIE AFKOMSTIG VAN DE INSTELLINGEN, ORGANEN EN
INSTANTIES VAN DE EUROPESE UNIE

HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE UNIE

Laatste publicaties van het Hof van Justitie van de Europese Unie in het *Publicatieblad van de Europese Unie*

(2017/C 086/01)

Laatste publicatie

PB C 78 van 13.3.2017

Historisch overzicht van de vroegere publicaties

PB C 70 van 6.3.2017

PB C 63 van 27.2.2017

PB C 53 van 20.2.2017

PB C 46 van 13.2.2017

PB C 38 van 6.2.2017

PB C 30 van 30.1.2017

Deze teksten zijn beschikbaar in
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Bekendmakingen)

GERECHTELIJKE PROCEDURES

HOF VAN JUSTITIE

Beschikking van het Hof (Achtste kamer) van 8 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Administrativen sad Sofia-grad — Bulgarije) — Angel Marinkov/Predsedatel na Darzhavna agentsia za balgarite v chuzhbina

(Zaak C-27/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Artikel 53, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Richtlijnen 2000/78/EG en 2006/54/EG — Werkingssfeer — Kennelijke niet-ontvankelijkheid — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Uitvoering van het Unierecht — Geen — Kennelijke onbevoegdheid)

(2017/C 086/02)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administrativen sad Sofia-grad

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Angel Marinkov

Verwerende partij: Predsedatel na Darzhavna agentsia za balgarite v chuzhbina

Dictum

Het door de Administrativen sad Sofia-grad (bestuursrechter in eerste aanleg, Sofia, Bulgarije) bij beslissing van 28 december 2015 ingediende verzoek om een prejudiciële beslissing is kennelijk niet-ontvankelijk, voor zover het betrekking heeft op de richtlijnen 2000/78/EG van de Raad van 27 november 2000 tot instelling van een algemeen kader voor gelijke behandeling in werkgelegenheid en beroep, en 2006/54/EG van het Europees Parlement en de Raad van 5 juli 2006 betreffende de toepassing van het beginsel van gelijke kansen en gelijke behandeling van mannen en vrouwen in arbeid en beroep.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie is kennelijk onbevoegd om te antwoorden op de prejudiciële vragen, voor zover deze betrekking hebben op de artikelen 30 en 47, alsmede op artikel 52, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

⁽¹⁾ PB C 111 van 29.3.2016.

Beschikking van het Hof (Tiende kamer) van 29 november 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de tribunal de première instance de Liège — België) — Jean Jacob, Dominique Lennertz/Belgische Staat

(Zaak C-345/16) ⁽¹⁾

(Prejudiciële verwijzing — Feitelijke en juridische context van het hoofdgeding — Onvoldoende preciseringen — Kennelijke niet-ontvankelijkheid — Artikel 53, lid 2 — Artikel 94 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof)

(2017/C 086/03)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Tribunal de première instance de Liège

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Jean Jacob, Dominique Lennertz

Verwerende partij: Belgische Staat

Dictum

Het door de tribunal de première instance de Liège (België) bij beslissing van 9 juni 2016 ingediende verzoek om een prejudiciële beslissing is kennelijk niet-ontvankelijk.

⁽¹⁾ PB C 326 van 5.9.2016.

Beschikking van het Hof (Negende kamer) van 24 november 2016 — European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

(Zaak C-379/16 P) ⁽¹⁾

(Hogere voorziening — Artikel 181 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Overheidsopdrachten voor diensten — Ontwikkeling van software en onderhoudsdiensten — Onjuiste uitlegging van de argumenten en onjuiste opvatting van de bewijzen van de andere partij in de procedure bij het Gerecht)

(2017/C 086/04)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (vertegenwoordigers: C.-N. Dede en D. Papadopoulou, dikigoroi)

Andere partij in de procedure: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: N. Bambara, gemachtigde)

Dictum

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA en Evropaïki Dynamiki — Proigmena Systemata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE zullen hun eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 305 van 22.8.2016.

Beschikking van het Hof (Negende kamer) van 13 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Giudice di pace di Taranto — Italië) — Strafzaak tegen Antonio Semeraro

(Zaak C-484/16) ⁽¹⁾

[Prejudiciële verwijzing — Kennelijke onbevoegdheid — Artikel 53, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof — Justitiële samenwerking in strafzaken — Richtlijn 2012/29/EU — Artikel 2, lid 1, onder a) — Minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten — Handvest van de grondrechten van de Europese Unie — Artikelen 49, 51, 53 en 54 — Delict van belediging — Afschaffing door de nationale wetgever van het delict van belediging — Geen band met het recht van de Unie — Kennelijke onbevoegdheid van het Hof]

(2017/C 086/05)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Giudice di pace di Taranto

Partij in de strafzaak

Antonio Semeraro

Dictum

Het Hof van Justitie van de Europese Unie is kennelijk onbevoegd om uitspraak te doen op het verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Giudice di pace di Taranto (vrederechter, Tarente, Italië), bij beslissing van 2 september 2016.

⁽¹⁾ PB C 428 van 21.11.2016.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 7 oktober 2016 — A tegen Staatssecretaris van Financiën

(Zaak C-522/16)

(2017/C 086/06)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: A

Verweerder: Staatssecretaris van Financiën

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 62 van het CDW ⁽¹⁾ [Communautair douanewetboek] in samenhang gelezen met de artikelen 205, 212, 216, 217 en 218 van de UCDW ⁽²⁾ [Uitvoeringsverordening Communautair douanewetboek] alsmede de bepalingen van verordening (EEG) nr. 2777/75 ⁽³⁾ en verordening (EG) nr. 1484/95 ⁽⁴⁾ zo te worden uitgelegd dat tot de in artikel 201, lid 3, tweede alinea, van het CDW bedoelde gegevens op basis waarvan de douaneaangifte wordt opgesteld, mede behoren de in artikel 3, lid 2, van verordening nr. 1484/95 bedoelde, aan de douaneautoriteiten over te leggen, bescheiden?

- 2) Dient artikel 201, lid 3, tweede alinea, van het CDW aldus te worden uitgelegd dat onder de aansprakelijk te houden personen mede moet worden begrepen de natuurlijke persoon, die niet zelf de in die alinea omschreven handeling („verstrekken van de voor de opstelling van de douaneaangifte benodigde gegevens”) feitelijk heeft verricht noch voor de uitvoering van die handeling als functionaris verantwoordelijk kan worden gesteld, maar die nauw en bewust betrokken is geweest bij het bedenken en het vervolgens opzetten van een structuur van vennootschappen en handelsstromen in het kader waarvan vervolgens (door anderen) „het verstrekken van de voor de opstelling van de douaneaangifte benodigde gegevens” heeft plaatsgevonden?
- 3) Dient de voorwaarde „terwijl zij wisten of redelijkerwijze hadden moeten weten dat de voor of de opstelling van de aangifte benodigde gegevens verkeerd waren” in artikel 201, lid 3, tweede alinea, van het CDW, aldus te worden uitgelegd dat rechtspersonen en natuurlijke personen, die ervaren marktdeelnemers zijn, niet aansprakelijk kunnen worden gehouden voor aanvullende rechten die wegens misbruik van recht zijn verschuldigd, wanneer zij pas tot het opzetten van een transactiestructuur met het oog op het ontwijken van aanvullende rechten zijn overgegaan, nadat door gerenommeerde specialisten op het gebied van het douanerecht was bevestigd dat een dergelijke structuur juridisch en fiscaal aanvaardbaar was?
- 4) Dient artikel 221, lid 4, van het CDW aldus te worden uitgelegd dat de termijn van drie jaar niet wordt verlengd in een situatie waarin na het verstrijken van de in artikel 221, lid 3, eerste volzin, van het CDW bedoelde termijn wordt vastgesteld dat rechten bij invoer die op de voet van artikel 201 van het CDW verschuldigd zijn geworden ten gevolge van het doen van een douaneaangifte voor het brengen van goederen in het vrije verkeer, niet eerder zijn geheven als gevolg van een opgave van verkeerde of onvolledige gegevens in de aangifte?
- 5) Dienen artikel 221, leden 3 en 4, van het CDW aldus te worden uitgelegd dat, wanneer aan een douaneschuldenaar ter zake van een invoeraangifte eenmaal een mededeling van verschuldigde rechten is gedaan waartegen die douaneschuldenaar beroep in de zin van artikel 243 van het CDW heeft ingesteld, de douaneautoriteiten ter zake van dezelfde douaneaangifte in aanvulling op deze in rechte betwiste mededeling wettelijk verschuldigde rechten bij invoer kunnen navorderen met voorbijgaan aan het hetgeen in artikel 221, lid 4, van het CDW is bepaald?
-
- ⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1992, L 302, blz. 1).
- ⁽²⁾ Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1993, L 253, blz. 1).
- ⁽³⁾ Verordening van de Raad van 29 oktober 1975 houdende omschrijving van de wijze van toepassing van vrijwaringsmaatregelen in de sector eieren (PB 1975, L 282, blz. 77).
- ⁽⁴⁾ Verordening van de Commissie van 28 juni 1995 houdende bepalingen voor de toepassing van de aanvullende invoerrechten in de sectoren slachtpluimvee en eieren, alsmede voor ovaalalbumine, en houdende vaststelling van deze rechten en intrekking van verordening nr. 163/67/EEG (PB 1995, L 145, blz. 47).

Hogere voorziening ingesteld op 7 november 2016 door het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 9 september 2016 in zaak T-159/15, Puma SE/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

(Zaak C-564/16 P)

(2017/C 086/07)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: D. Hanf, D. Botis, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Puma SE

Conclusies

— het bestreden arrest volledig te vernietigen;

— Puma SE te verwijzen in de kosten van het Bureau.

Middelen en voornaamste argumenten

In de eerste plaats heeft het Gerecht, doordat het heeft geconstateerd dat Puma „naar behoren had verwezen” naar de drie eerdere beslissingen van het Bureau ter nakoming van haar verplichting om het bewijs te leveren van de bekendheid van de merken van Puma [regel 19, lid 2, onder c), van verordening nr. 2868/95 ⁽¹⁾], blijkt gegeven van een onjuiste opvatting inzake de plaats en de procedurele verplichtingen van het Bureau in procedures op tegenspraak voor het Bureau, en aldus artikel 76, lid 1, van verordening nr. 207/2009 geschonden. Met deze vaststelling heeft het Gerecht aanvaard dat aan die verplichting kon worden voldaan bij wege van algemene en onnauwkeurige verwijzingen naar stukken die werden overgelegd in het kader van eerdere oppositieprocedures tussen andere partijen, waarin de andere partij in de oppositieprocedure waarover het thans gaat, geen partij was.

Aangezien het Bureau niet kan voorbijgaan aan het recht van de andere partij om te worden gehoord maar het dit recht juist dient te eerbiedigen (artikel 75 van verordening nr. 207/2009), leidt die vaststelling van het Gerecht noodzakelijkerwijze ertoe dat het Bureau een actieve rol speelt in procedures op tegenspraak. Dit doet afbreuk aan het contradictoire karakter van deze procedures, aan de neutraliteitsverplichting van het Bureau, en aan het beginsel van een goed bestuur van die procedures.

In de tweede plaats heeft het Gerecht, doordat het de eerdere beslissingen van het Bureau waarop Puma zich heeft beroepen, als de „beslissingspraktijk” van het Bureau heeft gekwalificeerd, blijkt gegeven van een onjuiste rechtsopvatting wat het contradictoire karakter van procedures op tegenspraak en het begrip „bekendheid” in de zin van artikel 8, lid 8, van verordening nr. 207/2009 betreft. Deze dubbele schending betekent dat ook in twee opzichten afbreuk is gedaan aan het beginsel van een goede procesgang.

Om te beginnen is de prealabele voorwaarde voor de toepassing als zodanig van de Technopol-rechtspraak niet vervuld in de onderhavige zaak — een procedure inter partes (op tegenspraak) — aangezien deze rechtspraak betreffende de verplichting van het Bureau om ambtshalve de relevante feiten op te sporen teneinde de zaak te kunnen afdoen, enkel betrekking heeft op procedures ex parte. Aangezien een specifieke „beslissingspraktijk” van het Bureau met betrekking tot de bekendheid van de merken van Puma in elk geval ontbreekt, kan hoe dan ook geen sprake zijn van een verplichting om een motivering te verstrekken voor het feit dat de overwegingen betreffende de bekendheid van de merken van Puma die in eerdere beslissingen zijn geformuleerd, niet zijn toegepast in de onderhavige zaak.

Voorts kon het Gerecht — zonder het voor procedures inter partes geldende beginsel van hoor en wederhoor te schenden dat in artikel 76, lid 1, van verordening nr. 207/2009 is vastgesteld — uit het beginsel van behoorlijk bestuur niet afleiden dat op de kamer van beroep de bijkomende verplichting rustte om Puma ambtshalve te verzoeken extra bewijzen over te leggen van de bekendheid waarop zij zich voor haar merken beriep.

In de derde plaats is de vaststelling van het Gerecht betreffende de op het Bureau rustende verplichting om Puma ambtshalve te verzoeken extra bewijzen over te leggen, in strijd met artikel 76, lid 1, van verordening nr. 207/2009 (dat van toepassing is volgens regel 50, lid 1, van verordening nr. 2868/95), dat uitsluitend geldt voor de feiten en de bewijsstukken die partijen op eigen initiatief hebben overgelegd.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 2868/95 van de Commissie van 13 december 1995 tot uitvoering van verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad inzake het gemeenschapsmerk (PB 1995, L 303, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Noord-Holland (Nederland) op
7 december 2016 — X BV tegen Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Rotterdam
Rijnmond**

(Zaak C-631/16)

(2017/C 086/08)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Noord-Holland

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: X BV

Verweerder: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Rotterdam Rijnmond

Prejudiciële vragen

- 1) Is de Uitvoeringsverordening (EU) 2016/1647 ⁽¹⁾ van de Commissie van 13 september 2016 betreffende het opnieuw instellen van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit Vietnam en geproduceerd door [A BEDRIJF] Ltd, en tot uitvoering van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14 geldig?
- 2) Is de Uitvoeringsverordening (EU) 2016/1731 ⁽²⁾ van de Commissie van 28 september 2016 betreffende het opnieuw instellen van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit de Volksrepubliek China en Vietnam en vervaardigd door [I BEDRIJF] Ltd (China), en tot uitvoering van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14 geldig?
- 3) Indien het antwoord op de eerste en/of de tweede vraag ontkennend luidt, betekent dit dan dat de betaalde rechten aan eisers dienen te worden terugbetaald met vergoeding van rente?
- 4) Indien het antwoord op de derde vraag bevestigend luidt, hoe dient deze rente dan te worden berekend?

⁽¹⁾ Uitvoeringsverordening betreffende het opnieuw instellen van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder, van oorsprong uit Vietnam en geproduceerd door Best Royal Co. Ltd, Lac Cuong Footwear Co., Ltd, Lac Ty Co., Ltd, Saoviet Joint Stock Company (Megastar Joint Stock Company), VMC Royal Co Ltd, Freetrend Industrial Ltd en haar verbonden onderneming Freetrend Industrial A (Vietnam) Co, Ltd, Fulgent Sun Footwear Co., Ltd, General Shoes Ltd, Golden Star Co, Ltd, Golden Top Company Co., Ltd, Kingmaker Footwear Co. Ltd, Tripos Enterprise Inc., Vietnam Shoe Majesty Co., Ltd, en tot uitvoering van het arrest van het Hof van Justitie in de gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14 (PB 2016, L 245, blz. 16).

⁽²⁾ Uitvoeringsverordening betreffende het opnieuw instellen van een definitief antidumpingrecht en tot definitieve inning van het voorlopige recht op schoeisel met bovendeel van leder van oorsprong uit de Volksrepubliek China en Vietnam en vervaardigd door General Footwear Ltd (China), Diamond Vietnam Co Ltd en Ty Hung Footgearmex/Footwear Co. Ltd en tot uitvoering van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-659/13 en C-34/14 (PB 2016, L 262, blz. 4).

Hogere voorziening ingesteld op 7 december 2016 door het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie tegen het arrest van het Gerecht (Zesde kamer) van 28 september 2016 in zaak T-476/15, European Food SA/Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie

(Zaak C-634/16 P)

(2017/C 086/09)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirant: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: M. Rajh, gemachtigde)

Andere partijen in de procedure: European Food SA, Société des produits Nestlé SA

Conclusies

— het bestreden arrest te vernietigen;

— European Food te verwijzen in de kosten van het Bureau.

Middelen en voornaamste argumenten

In de eerste plaats is het Gerecht voorbijgegaan aan het feit dat de verordeningen nr. 207/2009 ⁽¹⁾ en nr. 2868/95 ⁽²⁾ voorzien in twee soorten termijnen voor de overlegging van bewijzen in het kader van een procedure voor het Bureau: de termijnen die in de wetgeving zelf zijn vastgesteld en die dan ook niet door het Bureau kunnen worden verlengd, en de termijnen die door het Bureau in elk afzonderlijk geval worden vastgesteld met het oog op een goede organisatie van de procesgang, welke termijnen op verzoek van partijen kunnen worden verlengd wanneer de specifieke omstandigheden van de zaak dat rechtvaardigen. De vaststelling van het Gerecht dat in nietigheidsprocedures die op absolute weigeringsgronden zijn gebaseerd, geen enkele termijn geldt, is dus onjuist.

In de tweede plaats heeft het Gerecht de betekenis en de draagwijdte van artikel 76, lid 2, van verordening nr. 207/2009 onjuist opgevat. Dit artikel geldt voor alle bij het Bureau ingeleide procedures en voor alle toepasselijke termijnen, te weten (i) de termijnen die in de verordeningen nr. 207/2009 en nr. 2868/95 zelf zijn vastgesteld en (ii) de termijnen die door het EUIPO worden vastgesteld bij de uitoefening van zijn bevoegdheid op het gebied van de organisatie van de procesgang in de bij hem aanhangig gemaakte zaken.

In de derde plaats is het Gerecht, doordat het zijn aandacht op de derde alinea van regel 50, lid 1, van verordening nr. 2868/95 heeft toegespitst, voorbijgegaan aan het wezenlijke gegeven van deze bepaling dat in de eerste alinea ervan is neergelegd, namelijk dat voor de kamer van beroep dezelfde procedurele bepalingen gelden als voor de afdeling die de bestreden beslissing heeft vastgesteld. De eerste alinea ziet niet enkel op de oppositieprocedure, maar geldt voor alle procedures, dus ook voor de nietigheidsprocedure.

In de vierde plaats levert het bestreden arrest schending op van artikel 76, lid 2, van verordening nr. 207/2009 (i) doordat het deze bepaling niet heeft toegepast op de termijnen die door het Bureau worden vastgesteld, en (ii) doordat het de kamer van beroep de bevoegdheid heeft ontzegd om overeenkomstig artikel 76, lid 2, van verordening nr. 207/2009 na te gaan of de voor het eerst overgelegde bewijzen als „nieuw” moeten worden aangemerkt, waardoor de kamer van beroep — bij gebreke van die bevoegdheid — wordt belet haar beoordelingsbevoegdheid uit te oefenen wat de ontvankelijkheid van die bewijzen betreft.

Ten slotte verstoort het bestreden arrest het evenwicht tussen de respectieve procesrechten van partijen door aan alle partijen in een nietigheidsprocedure het onvoorwaardelijke recht te verlenen om alle bewijzen over te leggen ongeacht de fase waarin de procedure bij het Bureau zich bevindt, daaronder begrepen de beroepsfase van de procedure. Dit leidt ertoe dat aan de verwerende partij een fase van het administratieve onderzoek wordt ontnomen wanneer de indiener van de nietigheidsvordering bewust ervoor kiest om geen — of althans geen relevante — feitelijke gegevens of bewijsstukken over te leggen aan de nietigheidsafdeling. Dat aan alle partijen in een nietigheidsprocedure het onvoorwaardelijke recht wordt verleend om in elke fase van de procedure elk mogelijk bewijs over te leggen, druist bovendien ook in tegen de beginselen van proceseconomie en goede rechtsbedeling.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 207/2009 van de Raad van 26 februari 2009 inzake het Uniemerk (PB 2009, L 78, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 2868/95 van de Commissie van 13 december 1995 tot uitvoering van verordening (EG) nr. 40/94 van de Raad inzake het gemeenschapsmerk (PB 1995, L 303, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Amtsgericht Düsseldorf (Duitsland) op 9 december 2016 — Florian Hanig/Société Air France SA

(Zaak C-637/16)

(2017/C 086/10)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Amtsgericht Düsseldorf

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Florian Hanig

Verwerende partij: Société Air France SA

Prejudiciële vraag

Dient artikel 7, lid 1, eerste zin, onder b), van verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat het begrip „intracommunautair” ook betrekking heeft op gebieden die ingevolge bijlage II bij het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie zogenoemde „landen en gebieden overzee” zijn waarvoor alleen de in het vierde deel van het VWEU opgenomen bijzondere associatieregeling geldt?

⁽¹⁾ PB 2004, L 46, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 15 december 2016 — Synthon BV tegen Astellas Pharma Inc.

(Zaak C-644/16)

(2017/C 086/11)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Synthon BV

Verweerster: Astellas Pharma Inc.

Prejudiciële vragen

1. a. Moet artikel 6 van de Handhavingsrichtlijn ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat bij de aan te leggen maatstaf voor toewijsbaarheid van een exhibitievordering onderscheid moet worden gemaakt al naargelang de partij van wie exhibitie wordt verlangd, een (beweerdelijke) inbreukmaker is of een derde?

b. Indien het antwoord op deze vraag bevestigend luidt, in welk opzicht verschillen dan die maatstaven?
2. a. Indien tegen een exhibitievordering een verweer wordt gevoerd dat inhoudt dat het recht van intellectuele eigendom op grond waarvan de exhibitie wordt verlangd, nietig is (of niet langer bestaat), dient dan de gegrondheid van dat verweer aan de hand van dezelfde maatstaf te worden beoordeeld als die welke geldt voor de vraag naar de aannemelijkheid van de gestelde inbreuk (aangenomen dat het ingeroepen recht van intellectuele eigendom bestaat)?

b. Indien het antwoord op deze vraag ontkennend luidt, in welk opzicht verschillen dan die maatstaven?
- c. Dient bij de beantwoording van vragen 2.a. en 2.b. onderscheid te worden gemaakt al naargelang het betrokken recht van intellectuele eigendom is verleend nadat het op geldigheid is onderzocht (zoals een Europees octrooi), dan wel van rechtswege is ontstaan (zoals een auteursrecht)?

⁽¹⁾ Richtlijn 2004/48/CE van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de handhaving van intellectuele-eigendomsrechten (PB 2004, L 157, blz. 45).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Commissione Tributaria Provinciale di Reggio Calabria (Italië) op 16 december 2016 — Fortunata Silvia Fontana/Agenzia delle Entrate — Direzione provinciale di Reggio Calabria

(Zaak C-648/16)

(2017/C 086/12)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Commissione Tributaria Provinciale di Reggio Calabria

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Fortunata Silvia Fontana

Verwerende partij: Agenzia delle Entrate — Direzione provinciale di Reggio Calabria

Prejudiciële vraag

Is de nationale Italiaanse regeling van artikel 62 sexies, lid 3, en artikel 62 bis van decreto legge nr. 331/1993, [omgezet in wet] nr. 427 van 29 oktober 1993, in het licht van de inachtneming van de aftrekregels en de verplichting de btw bij afnemers in rekening te brengen en meer in het algemeen in verband met het beginsel van neutraliteit en doorberekening van de btw, verenigbaar met de artikelen 113 en 114 VWEU en met richtlijn 112/2006/EG ⁽¹⁾, voor zover op grond van die nationale regeling de btw kan worden toegepast op een omzet als geheel genomen die inductief is vastgesteld?

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB L 347, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Augstākā tiesa (Letland) op 19 december 2016 — DW

(Zaak C-651/16)

(2017/C 086/13)

Procestaal: Lets

Verwijzende rechter

Augstākā tiesa

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster tot cassatie: DW

Andere partij in de procedure: Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūra

Prejudiciële vraag

Moeten artikel 4, lid 3, VEU en artikel 45, leden 1 en 2, VWEU aldus worden uitgelegd dat zij zich niet verzetten tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding, die bij de bepaling van de hoogte van de bevallingsuitkering voor de referteperiode van twaalf maanden waarover het gemiddelde sociale verzekeringsloon wordt berekend, wel rekening houdt met de maanden waarin betrokkene bij een instelling van de Europese Unie heeft gewerkt en onder het gemeenschappelijke verzekeringsstelsel van de Europese Gemeenschappen viel, maar tegelijk ervan uitgaat dat betrokkene tijdens die periode niet in Letland was verzekerd en daarom haar inkomen gelijkstelt met het in de staat gangbare gemiddelde sociale verzekeringsloon, met als gevolg dat de toegekende bevallingsuitkering mogelijk anderszins aanzienlijk lager uitvalt dan de uitkering die zij had kunnen ontvangen indien zij tijdens de referteperiode niet bij een instelling van de Europese Unie, maar in Letland had gewerkt?

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Administrativen sad Sofia-grad (Bulgarije)
op 19 december 2016 — Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogla Ahmedbekov/Zamestnik-
predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite**

(Zaak C-652/16)

(2017/C 086/14)

Procestaal: Bulgaars

Verwijzende rechter

Administrativen sad Sofia-grad

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Nigyar Rauf Kaza Ahmedbekova, Rauf Emin Ogla Ahmedbekov

Verwerende partij: Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite

Prejudiciële vragen

1. Volgt uit artikel 78, leden 1 en 2, onder a), d) en f), van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en uit overweging 12 en artikel 1 van richtlijn 2013/32/EU ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), dat de in artikel 33, lid 2, onder e), van deze richtlijn vastgestelde grond voor niet-ontvankelijkheid van verzoeken om internationale bescherming een bepaling met rechtstreekse werking is, die de lidstaten niet buiten toepassing mogen laten, bijvoorbeeld doordat zij gunstigere nationaalrechtelijke bepalingen toepassen, op grond waarvan het eerste verzoek om internationale bescherming, zoals overeenkomstig artikel 10, lid 2, van de richtlijn is vereist, eerst moet worden onderzocht uit het oogpunt van de vraag of de verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling, en vervolgens uit het oogpunt van de vraag of hij recht heeft op subsidiaire bescherming?
2. Volgt uit artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 junctis artikel 7, lid 3, en artikel 2, onder a), c), en g), en overweging 60 van deze richtlijn dat in de omstandigheden van het hoofdgeding een door een van de ouders namens een begeleidende minderjarige gedaan verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is wanneer het verzoek erop berust dat het kind een familielid is van de persoon die om internationale bescherming heeft verzocht op grond dat hij een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève?
3. Volgt uit artikel 33, lid 2, onder e), van richtlijn 2013/32 junctis artikel 7, lid 1, en artikel 2, onder a), c), en g), en overweging 60 van deze richtlijn dat in de omstandigheden van het hoofdgeding een namens een meerderjarige ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk is wanneer het verzoek in de procedure bij de bevoegde administratieve instantie er alleen op berust dat de verzoeker een familielid is van de persoon die om internationale bescherming heeft verzocht op grond dat hij een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève, en de verzoeker op de datum van indiening van het verzoek niet het recht heeft om een beroepsactiviteit uit te oefenen?
4. Is overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU ⁽²⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), juncto overweging 36 van deze richtlijn vereist dat de beoordeling of een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat alleen gebeurt aan de hand van feiten en omstandigheden die betrekking hebben op de verzoeker?
5. Is overeenkomstig artikel 4 van richtlijn 2011/95 junctis overweging 36 ervan en artikel 31, lid 1, van richtlijn 2013/32 een nationale rechtspraak in een lidstaat toelaatbaar die
 - a) de bevoegde instantie verplicht de verzoeken om internationale bescherming van de leden van één gezin te onderzoeken in een gezamenlijke procedure, wanneer deze verzoeken berusten op dezelfde feiten, concreet op de bewering dat slechts een van de gezinsleden een vluchteling is;

- b) de bevoegde instantie verplicht de procedure over de verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door de gezinsleden die persoonlijk niet voldoen aan de voorwaarden voor dergelijke bescherming, te schorsen tot de beëindiging van de procedure over het verzoek van het gezinslid, dat werd ingediend op grond dat de betrokkene een vluchteling is in de zin van artikel 1, onder A, van het Verdrag van Genève;

is deze rechtspraak ook toelaatbaar om redenen die verband houden met het belang van het kind, de instandhouding van het gezin, de eerbiediging van het recht op privéleven en familie- en gezinsleven en het recht op verblijf in de lidstaat tot het verzoek is onderzocht, en dit op grond van de artikelen 7, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de overwegingen 12 en 60 en artikel 9 van richtlijn 2013/32, de overwegingen 16, 18 en 36 en artikel 23 van richtlijn 2011/95, en de overwegingen 9, 11 en 35 en de artikelen 6 en 12 van richtlijn 2013/33/EU ⁽³⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming?

6. Volgt uit de overwegingen 16, 18 en 36 en artikel 3 van richtlijn 2011/95 junctis overweging 24 en artikel 2, onder d) en j), artikel 13 en artikel 23, leden 1 en 2, van deze richtlijn, dat een nationale wettelijke bepaling als het in het hoofdgeding aan de orde zijnde artikel 8, lid 9, van de Zakon za ubezhishteto i bezhantsite (Bulgaarse asiel- en vluchtelingenwet) toelaatbaar is, op grond waarvan ook de gezinsleden van een buitenlander aan wie de vluchtelingenstatus is verleend, als vluchtelingen worden beschouwd, voor zover dit verenigbaar is met hun persoonlijke status en er geen nationaalrechtelijke gronden zijn die de toekenning van de vluchtelingenstatus uitsluiten?
7. Volgt uit de regeling van de gronden van vervolging in artikel 10 van richtlijn 2011/95 dat het indienen van een klacht bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tegen het land van herkomst van betrokkene tot gevolg heeft dat betrokkene behoort tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 10, lid 1, onder d), van deze richtlijn, of dat het indienen van de klacht moet worden beschouwd als politieke overtuiging in de zin van artikel 10, lid 1, onder e), van de richtlijn?
8. Volgt uit artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 dat de rechter verplicht is nieuwe gronden voor internationale rechtsbescherming, die in de loop van de gerechtelijke procedure naar voren werden gebracht, maar niet werden aangevoerd in het beroep tegen de beslissing over de weigering van internationale bescherming, ten gronde te onderzoeken?
9. Volgt uit artikel 46, lid 3, van richtlijn 2013/32 dat de rechter verplicht is de ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 33, lid 2, onder e), van deze richtlijn te beoordelen in de gerechtelijke procedure met betrekking tot het beroep tegen de beslissing tot weigering van internationale bescherming, wanneer het verzoek in de bestreden beslissing, zoals overeenkomstig artikel 10, lid 2, van de richtlijn is vereist, eerst werd onderzocht uit het oogpunt van de vraag of de verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor de erkenning als vluchteling, en vervolgens uit het oogpunt van de vraag of hij recht heeft op subsidiaire bescherming?

⁽¹⁾ PB 2013, L 80, blz. 60.

⁽²⁾ PB 2011, L 337, blz. 9.

⁽³⁾ PB 2013, L 180, blz. 96.

**Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op
21 december 2016 — Finanzamt Dachau/Achim Kollroß**

(Zaak C-660/16)

(2017/C 086/15)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Finanzamt Dachau

Verwerende partij: Achim Kollroß

Prejudiciële vragen

- 1) Moet de vraag of een prestatie met zekerheid zal worden verricht, wat volgens het arrest van het Hof in de zaak FIRIN, C-107/13 ⁽¹⁾ een voorwaarde is voor de aftrek van de voorbelasting op een vooruitbetaling, puur objectief worden beantwoord of op basis van het standpunt van de vooruitbetalende partij en van de voor haar waarneembare omstandigheden?
- 2) Zijn de lidstaten bevoegd om de herziening van zowel de belasting als de aftrek afhankelijk te stellen van de terugbetaling van de vooruitbetaling, gelet op het feit dat het recht op aftrek volgens artikel 167 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde ⁽²⁾ op hetzelfde tijdstip ontstaat als dat waarop de belasting verschuldigd wordt, en gelet op de regelgevende bevoegdheden die aan de lidstaten toekomen krachtens artikel 185, lid 2, tweede alinea, en artikel 186 van die richtlijn?
- 3) Moet de belastingdienst die bevoegd is voor de vooruitbetalende partij, haar de omzetbelasting teruggeven indien zij de vooruitbetaling niet van de ontvanger ervan kan terugkrijgen? Zo ja, dient dit in de procedure tot vaststelling van de belasting te geschieden of is dit ook mogelijk in een afzonderlijke procedure op billijkheidsgronden?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2014:151.

⁽²⁾ PB L 347, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op 21 december 2016 — Finanzamt Göppingen/Erich Wirtl

(Zaak C-661/16)

(2017/C 086/16)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Finanzamt Göppingen

Verwerende partij: Erich Wirtl

Prejudiciële vragen

- 1) Volgens het arrest van het Hof van 13 maart 2014, FIRIN, C-107/13 ⁽¹⁾ is de voorbelasting op een vooruitbetaling niet aftrekbaar wanneer ten tijde van de vooruitbetaling onzeker is of het belastbare feit zal plaatsvinden. Dient dit te worden beoordeeld aan de hand van de objectieve situatie of op basis van het standpunt van de vooruitbetalende partij en van de voor haar objectief waarneembare omstandigheden?
- 2) Dient het arrest van het Hof in de zaak FIRIN aldus te worden begrepen dat volgens het Unierecht voor een herziening van de aftrek die de vooruitbetalende partij heeft toegepast op een factuur die is opgesteld met het oog op de vooruitbetaling voor de levering van goederen, niet vereist is dat de vooruitbetaling wordt terugbetaald, wanneer die levering uiteindelijk niet wordt verricht?

- 3) Indien de voorafgaande vraag bevestigend moet worden beantwoord, verleent artikel 186 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (btw-richtlijn) ⁽²⁾, dat de lidstaten het recht toekent om nadere regels voor de in artikel 185 van die richtlijn bedoelde herziening vast te stellen, de lidstaat Bondsrepubliek Duitsland dan de bevoegdheid om in zijn nationale recht te bepalen dat pas bij terugbetaling van de vooruitbetaling de maatstaf van heffing van de belasting wordt verminderd en dat dienovereenkomstig de verschuldigde omzetbelasting en de aftrek onder dezelfde voorwaarden en tegelijkertijd moeten worden herzien?

⁽¹⁾ ECLI:EU:C:2014:151.

⁽²⁾ PB L 347, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) op 29 december 2016 — Imofloresmira — Investimentos Imobiliários S.A./Autoridade Tributária e Aduaneira

(Zaak C-672/16)

(2017/C 086/17)

Procestaal: Portugees

Verwijzende rechter

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Imofloresmira — Investimentos Imobiliários S.A.

Verwerende partij: Autoridade Tributária e Aduaneira

Prejudiciële vragen

- 1) Is het in omstandigheden waarin onroerend goed, ook al is het niet gebruikt voor een tijdvak van twee jaar of langer, zich op de markt bevindt, dat wil zeggen beschikbaar is op de markt voor verhuur of voor gebruik als „office center”, waarbij vaststaat dat de eigenaar het voornemen heeft het goed te verhuren met toepassing van btw en al het nodige doet om dat voornemen te verwezenlijken, verenigbaar met de artikelen 167, 168, 184, 185 en 187 van richtlijn 2006/112/EG ⁽¹⁾ van de Raad van 28 november 2006 wanneer die situatie wordt aangemerkt als „niet bedrijfsmatig wordt gebruikt” en/of „niet daadwerkelijk voor bedrijfsdoeleinden wordt gebruikt” in de zin van artikel 26, lid 1, van de btw-wet en artikel 10, lid 1, onder b), van de regels voor afstand van de btw-vrijstelling in het kader van onroerendgoedtransacties, goedgekeurd bij wetsbesluit 21/2007 van 29 januari 2007, in hun eerdere versies, met als gevolg dat de aanvankelijk gedane aftrek moet worden herzien voor zover een hoger bedrag in aftrek is gebracht dan waartoe de belastingplichtige gerechtigd is?
- 2) Bij een bevestigend antwoord, moeten de artikelen 137, 167, 168, 184, 185 en 187 van richtlijn 2006/112 aldus worden uitgelegd dat mag worden verlangd dat de belasting in één keer wordt herzien voor het volledige tijdvak dat nog niet is verstreken, zoals bepaald in artikel 10, lid 1, onder b) en c), van de regels voor afstand van de btw-vrijstelling, goedgekeurd bij wetsbesluit 21/2007 van 29 januari 2007, in hun eerdere versie, in gevallen waarin het onroerend goed niet is gebruikt voor een tijdvak van meer dan twee jaar, maar nog steeds op de markt is om te worden verhuurd (met de mogelijkheid van opzegging) en/of voor de verrichting van (belastbare) diensten, waarbij het de bedoeling is dat het goed in volgende jaren wordt gebruikt voor belastbare handelingen waarvoor recht op aftrek bestaat?

- 3) Moeten de artikelen 137, 167, 168 en 184 van richtlijn 2006/112 aldus worden uitgelegd dat daarmee verenigbaar zijn de gezamenlijke bepalingen van artikel 2, lid 2, onder c) en artikel 10, lid 1, onder b), van de regels voor afstand van de btw-vrijstelling bij onroerendgoedtransacties, goedgekeurd bij wetsdecreet 21/2007, op grond waarvan een belastingplichtige geen afstand kan doen van de btw-vrijstelling bij het sluiten van nieuwe verhuurovereenkomsten na de btw in één keer te hebben herzien en waardoor wordt afbreuk wordt gedaan aan de aansluitende aftrekregeling gedurende het herzieningstijdvak?

⁽¹⁾ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PB 2006, L 347, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Nejvyšší správní soud (Tsjechië) op 27 december 2016 — CORPORATE COMPANIES s.r.o./Ministerstvo financí ČR

(Zaak C-676/16)

(2017/C 086/18)

Procestaal: Tsjechisch

Verwijzende rechter

Nejvyšší správní soud

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: CORPORATE COMPANIES s.r.o.

Verwerende partij: Ministerstvo financí ČR

Prejudiciële vraag

Vallen personen die als beroepsactiviteit vennootschappen verkopen die reeds in het vennootschapsregister zijn ingeschreven en met het oog op verkoop zijn opgericht („kant-en-klare vennootschappen”), en waarvan de verkoop plaatsvindt via de overdracht van een participatie in de dochteronderneming die zij verkopen, binnen de werkingssfeer van artikel 2, lid 1, punt 3, onder c), juncto artikel 3, lid 7, onder a), van richtlijn 2005/60/EG ⁽¹⁾ van het Europees Parlement en de Raad van 26 oktober 2005 tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme?

⁽¹⁾ PB 2005, L 309, blz. 15.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid (Spanje) op 29 december 2016 — Montero Mateos/Agencia Madrileña de Atención Social de la Consejería de Políticas Sociales y Familia de la Comunidad Autónoma de Madrid

(Zaak C-677/16)

(2017/C 086/19)

Procestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de lo Social n° 33 de Madrid

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Montero Mateos

Verwerende partij: Agencia Madrileña de Atención Social de la Consejería de Políticas Sociales y Familia de la Comunidad Autónoma de Madrid

Prejudiciële vraag

Moet clausule 4, lid 1, van de door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, die in het gemeenschapsrecht is opgenomen middels richtlijn 1999/70 van de Raad ⁽¹⁾, aldus worden uitgelegd dat de omstandigheid dat een ter tijdelijke invulling van een vacature aangegane ad-interimovereenkomst eindigt na afloop van de periode waarvoor de overeenkomst door de werkgever en de werknemer is aangegaan, een objectieve reden oplevert die rechtvaardigt dat de nationale wetgever in dat geval geen vergoeding bij het einde van de overeenkomst toekent, terwijl een vergelijkbare werknemer in vaste dienst die op objectieve gronden is ontslagen, een vergoeding van twintig dagen salaris per jaar krijgt?

⁽¹⁾ Richtlijn 1999/70/EG van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd (PB 1999, L 175, blz. 43).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus (Finland) op 30 december 2016 — A

(Zaak C-679/16)

(2017/C 086/20)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Korkein hallinto-oikeus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: A

Andere partij in de procedure: Espoon kaupungin sosiaali- ja terveystaloustakunnan yksilöasioiden jaosto

Prejudiciële vragen

- 1) Is een prestatie als de persoonlijke assistentie waarin de wet inzake diensten en ondersteuningsmaatregelen voor personen met een handicap voorziet een „prestatie bij ziekte” in de zin van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 883/2004 ⁽¹⁾?
- 2) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord: is er sprake van een beperking van het recht van de Unieburger overeenkomstig de artikelen 20 en 21 VWEU om zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven, wanneer de toekenning van een prestatie als de persoonlijke assistentie in de zin van de wet inzake diensten en ondersteuningsmaatregelen voor personen met een handicap, in het buitenland niet afzonderlijk is geregeld en de voorwaarden voor de toekenning van de prestatie aldus worden uitgelegd dat persoonlijke assistentie niet wordt toegekend in een andere lidstaat waar betrokkene een driejarige studie volgt die leidt tot een einddiploma?
 - Is het voor de beoordeling van de zaak relevant dat aan een persoon een prestatie als de persoonlijke assistentie in Finland voor een andere gemeente als de gemeente waar hij zijn woonplaats heeft, kan worden toegekend, bijvoorbeeld wanneer hij in een andere Finse gemeente studeert?
 - Zijn de rechten die voortvloeien uit artikel 19 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van personen met een handicap relevant voor de beoordeling van de zaak in het licht van het Unierecht?

- 3) Indien het Hof van Justitie bij de beantwoording van de tweede prejudiciële vraag vaststelt dat de wijze waarop in de onderhavige zaak het nationale recht werd uitgelegd, het vrije verkeer beperkt: kan een dergelijke beperking toch gerechtvaardigd zijn door dwingende redenen van algemeen belang, die voortvloeien uit de verplichting van de gemeente om toezicht te houden op de terbeschikkingstelling van de persoonlijke assistentie, de mogelijkheid voor de gemeente om te kiezen hoe assistentie het best ter beschikking wordt gesteld en de instandhouding van de samenhang en de doeltreffendheid van het in de wet inzake diensten en ondersteuningsmaatregelen voor personen met een handicap vastgestelde systeem van persoonlijke assistentie?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 883/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels (PB 2004, L 166, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus (Finland) op 9 januari 2017 — Maria Tirkkonen

(Zaak C-9/17)

(2017/C 086/21)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Korkein hallinto-oikeus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Maria Tirkkonen

Andere partij in de procedure: Maaseutuvirasto

Prejudiciële vraag

Moet artikel 1, lid 2, onder a), van richtlijn 2004/18/EG⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat de definitie van „overheidsopdrachten” in de zin van die richtlijn een gunningssysteem omvat,

- waarmee een openbare instelling beoogt voor een van tevoren beperkte looptijd diensten op de markt te verkrijgen, door onder de voorwaarden van een aan de oproep tot inschrijving gehecht ontwerpraamcontract overeenkomsten te sluiten met alle ondernemers die voldoen aan de in het aanbestedingsdossier vastgestelde afzonderlijk genoemde eisen inzake de geschiktheid van de inschrijver en de aangeboden dienst en die slagen voor een in de oproep tot inschrijving nader beschreven examen, en
- waartoe gedurende de looptijd van het contract niet meer kan worden toegetreden?

⁽¹⁾ Richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten (PB 2004, L 134, blz. 114).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein oikeus (Finland) op 13 januari 2017 — Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp./Rajavartiolaitos

(Zaak C-15/17)

(2017/C 086/22)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Korkein oikeus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Bosphorus Queen Shipping Ltd Corp.

Verwerende partij: Rajavartiolaivos

Prejudiciële vragen

- 1) Dient de uitdrukking „kustlijn of daarmee samenhangende belangen” in artikel 220, lid 6, van het zeerechtverdrag respectievelijk de uitdrukking „kustlijn of daaraan gelieerde belangen” in artikel 7, lid 2, van richtlijn 2005/35/EG ⁽¹⁾ te worden uitgelegd aan de hand van de definitie van de uitdrukking „daarmee samenhangende belangen”, zoals opgenomen in artikel II, punt 4, van het Internationale Verdrag van 1969 inzake optreden in volle zee bij ongevallen die verontreiniging door olie kunnen veroorzaken?
- 2) Volgens de definitie in artikel II, punt 4, onder c), van het in de eerste prejudiciële vraag genoemde verdrag van 1969 ziet „daarmee samenhangende belangen” onder meer op het welzijn van het betrokken gebied, met inbegrip van het behoud van de levende rijkdommen van de zee en van de in het wild levende dieren. Geldt deze bepaling ook voor het behoud van de levende rijkdommen van de zee alsmede de in het wild levende dieren in de exclusieve economische zone of heeft deze bepaling slechts betrekking op het behoud van de belangen van het kustgebied?
- 3) Indien de eerste prejudiciële vraag ontkennend wordt beantwoord: wat wordt bedoeld met de uitdrukking „kustlijn of daarmee samenhangende belangen” in artikel 220, lid 6, van het zeerechtverdrag respectievelijk de uitdrukking „kustlijn of daaraan gelieerde belangen” in artikel 7, lid 2, van richtlijn 2005/35/EG?
- 4) Wat betekent de uitdrukking „rijkdommen van zijn territoriale zee of exclusieve economische zone” in de zin van artikel 220, lid 6, van het zeerechtverdrag en artikel 7, lid 2, van richtlijn 2005/35/EG? Moeten onder levende rijkdommen alleen geoogste soorten worden verstaan of vallen daaronder ook soorten die in hetzelfde ecosysteem leven als de geoogste nuttige soorten in de zin van artikel 61, lid 4, van het zeerechtverdrag, zoals bijvoorbeeld planten en dieren die door de geoogste soorten als voedsel worden gebruikt?
- 5) Hoe dient de uitdrukking „het risico [...] veroorzaakt” in artikel 220, lid 6, van het zeerechtverdrag en „dreigt te veroorzaken” in artikel 7, lid 2, van richtlijn 2005/35/EG te worden opgevat? Moet de dreigende veroorzaking worden bepaald aan de hand van het begrip van het abstracte of het concrete risico of op andere wijze?
- 6) Moet bij de toetsing aan de in artikel 220, lid 6, van het zeerechtverdrag en artikel 7, lid 2, van richtlijn 2005/35/EG voorziene voorwaarden voor de bevoegdheid van de kuststaat ervan uit worden gegaan dat de veroorzaakte of dreigende grote schade een ingrijpender gevolg is dan de veroorzaakte of dreigende aanmerkelijke verontreiniging van het mariene milieu in de zin van artikel 220, lid 5? Hoe moet de aanmerkelijke verontreiniging van het mariene milieu worden gedefinieerd, en hoe moet hiermee rekening worden gehouden bij de beoordeling van de veroorzaakte of dreigende grote schade?
- 7) Welke omstandigheden moeten in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de ernst van de veroorzaakte dan wel dreigende schade? Moeten bij de beoordeling bijvoorbeeld de duur en de geografische reikwijdte van de nadelige gevolgen die zich als schade manifesteren, in aanmerking worden genomen? Indien dit wordt bevestigd: hoe moeten de duur en de omvang van de schade worden beoordeeld?
- 8) Richtlijn 2005/35/EG is een minimumrichtlijn en belet de lidstaten niet om in overeenstemming met het volkenrecht strengere maatregelen te treffen tegen mariene verontreiniging door schepen (artikel 2). Geldt de mogelijkheid om strengere regels toe te passen voor artikel 7, lid 2, van de richtlijn, waarin de bevoegdheid van de kuststaat is geregeld om tegen een schip op doorvaart op te treden?
- 9) Kan bij de uitlegging van de in artikel 220, lid 6, van het zeerechtverdrag en in artikel 7, lid 2, van de richtlijn opgenomen voorwaarden voor de bevoegdheid van de kuststaat betekenis worden toegekend aan de bijzondere geografische en ecologische eigenschappen alsmede aan de kwetsbaarheid van het Oostzeegebied?

- 10) Wordt met „duidelijke redenen” in de zin van artikel 220, lid 6, van het zeerechtverdrag en „duidelijke objectieve bewijzen” in de zin van artikel 7, lid 2, van richtlijn 2005/35/EG ook het bewijs van de gevolgen van de lozing bedoeld, naast het bewijs dat een schip de overtredingen waarop de bedoelde bepalingen zien, heeft begaan? Welk bewijs is nodig om aan te tonen dat grote schade dreigt te ontstaan aan de kustlijn of aan daarmee samenhangende belangen dan wel aan rijkdommen van de territoriale zee of de exclusieve economische zone, bijvoorbeeld voor de vogel- en visbestanden alsmede het mariene milieu in het gebied? Betekent het vereiste van duidelijke redenen respectievelijk duidelijke objectieve bewijzen dat bijvoorbeeld de beoordeling van de nadelige gevolgen van de geloosde olie voor het mariene milieu steeds gebaseerd moet zijn op concrete onderzoeken en studies inzake de gevolgen van de feitelijke olielozing?

(¹) Richtlijn 2005/35/EG van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 inzake verontreiniging vanaf schepen en invoering van sancties, met inbegrip van strafrechtelijke sancties, voor verontreinigingsdelicten (PB 2005, L 255, blz. 1), zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 (PB 2009, L 280, blz. 52).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus (Finland) op
19 januari 2017 — Tietosuojavaltuutettu**

(Zaak C-25/17)

(2017/C 086/23)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Korkein hallinto-oikeus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Tietosuojavaltuutettu (toezichthouder voor gegevensbescherming)

Andere partij in het geding: Jehovah's Getuigen — geloofsgemeenschap

Prejudiciële vragen

- 1) Dienen de in artikel 3, lid 2, van de richtlijn gegevensbescherming (¹) vermelde situaties waarin de richtlijn niet van toepassing is, aldus te worden opgevat dat het verzamelen en nadien verwerken van persoonsgegevens door leden van een geloofsgemeenschap in het kader van hun verkondigingswerk (waarbij zij van deur tot deur gaan) niet binnen de werkingssfeer van de richtlijn valt? Welke betekenis komt bij de beoordeling van de toepasselijkheid van de richtlijn toe aan het feit dat de geloofsgemeenschap en haar gemeenten het verkondigingswerk in het kader waarvan de gegevens worden verzameld organiseren, alsook aan het feit dat het tegelijk gaat om de persoonlijke geloofsbeoefening door de leden van de geloofsgemeenschap?
- 2) Dient de definitie van het begrip „bestand” in artikel 2, onder c), van de richtlijn gegevensbescherming, mede gelet op de overwegingen 26 en 27 van deze richtlijn, aldus te worden uitgelegd dat de totaliteit van de persoonsgegevens die in het kader van het hierboven beschreven verkondigingswerk (waarbij van deur tot deur wordt gegaan) op niet-geautomatiseerde wijze worden verzameld (namen, adressen en eventueel ook andere gegevens en kenmerken van de betrokken persoon),
 - a) geen dergelijk bestand vormt, omdat het hierbij niet gaat om specifieke cartotheken, registers of soortgelijke ordeningssystemen die het opzoeken vergemakkelijken in de zin van de definitie van de Finse wet betreffende persoonsgegevens, of
 - b) wel een dergelijk bestand vormt, omdat uit de gegevens — gelet op hun doel — gemakkelijk en zonder onevenredige kosten daadwerkelijk de voor later gebruik benodigde informatie kan worden gehaald, zoals in de Finse wet betreffende persoonsgegevens is bepaald?

- 3) Dient de in artikel 2, onder d), van de richtlijn gegevensbescherming vermelde zinsnede „die, respectievelijk dat, alleen of tezamen met anderen, het doel van en de middelen voor de verwerking van persoonsgegevens vaststelt” aldus te worden uitgelegd dat een geloofsgemeenschap die een activiteit waarbij persoonsgegevens worden verzameld organiseert (onder andere door de gebieden op te delen waarbinnen de verkondigers hun werk moeten verrichten, door het verkondigingswerk te monitoren en door registers bij te houden van personen die niet willen dat verkondigers hen bezoeken), in verband met deze activiteit van haar leden kan worden aangemerkt als verantwoordelijke voor de verwerking van persoonsgegevens, ondanks het feit dat de geloofsgemeenschap aanvoert dat enkel de individuele verkondigers toegang hebben tot de genoteerde informatie?
- 4) Moet het voornoemde artikel 2, onder d), aldus worden uitgelegd dat de geloofsgemeenschap slechts als voor de verwerking verantwoordelijke kan worden aangemerkt indien zij andere specifieke maatregelen — zoals het geven van opdrachten of schriftelijke instructies — neemt waarmee zij de verzameling van gegevens stuurt, of volstaat het dat de geloofsgemeenschap daadwerkelijk een rol speelt bij de sturing van de activiteiten van haar leden?

De derde en de vierde vraag hoeven slechts te worden beantwoord indien uit het antwoord op de eerste en de tweede vraag volgt dat de richtlijn toepasselijk is. De vierde vraag hoeft slechts te worden beantwoord indien op basis van het antwoord op de derde vraag niet kan worden uitgesloten dat artikel 2, onder d), van de richtlijn van toepassing is op een geloofsgemeenschap.

⁽¹⁾ Richtlijn 95/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 24 oktober 1995 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens (PB 1995, L 281, blz. 31).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Okrajno Sodišče Pliberk (Oostenrijk) op
23 januari 2017 — Čepelnik d.o.o./Michael Vavti**

(Zaak C-33/17)

(2017/C 086/24)

Procestaal: Sloveens

Verwijzende rechter

Okrajno Sodišče Pliberk

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Čepelnik d.o.o.

Verwerende partij: Michael Vavti

Prejudiciële vragen

1. Moeten artikel 56 VWEU en richtlijn 2014/67/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 inzake de handhaving van richtlijn 96/71/EG betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1024/2012 betreffende de administratieve samenwerking via het Informatiesysteem interne markt, aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat een binnenlandse opdrachtgever een stopzetting van betaling en de betaling van een waarborgsom gelijk aan het nog verschuldigde bedrag oplegt, wanneer het verbod van uitvoering van de betaling en de betaling van de waarborgsom alleen dienen tot zekerheid van een eventuele geldboete, die pas in een afzonderlijke procedure kan worden opgelegd aan een dienstverrichter die in een andere lidstaat is gevestigd?

Indien deze vraag ontkennend wordt beantwoord:

- a. Moeten artikel 56 VWEU en richtlijn 2014/67/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 inzake de handhaving van richtlijn 96/71/EG betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1024/2012 betreffende de administratieve samenwerking via het Informatiesysteem interne markt, aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat een binnenlandse opdrachtgever een stopzetting van betaling en de betaling van een waarborgsom gelijk aan het nog verschuldigde bedrag oplegt, wanneer de in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde dienstverrichter aan wie een geldboete moet worden opgelegd in de procedure waarin de betaling van een waarborgsom wordt opgelegd niet beschikt over een beroepsmogelijkheid tegen de oplegging daarvan en het bezwaar van de binnenlandse opdrachtgever tegen dit besluit geen opschortende werking heeft?
- b. Moeten artikel 56 VWEU en richtlijn 2014/67/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 inzake de handhaving van richtlijn 96/71/EG betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1024/2012 betreffende de administratieve samenwerking via het Informatiesysteem interne markt, aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat een binnenlandse opdrachtgever een stopzetting van betaling en de betaling van een waarborgsom gelijk aan het nog verschuldigde bedrag oplegt, alleen omdat de dienstverrichter in een andere lidstaat van de Europese Unie is gevestigd?
- c. Moeten artikel 56 VWEU en richtlijn 2014/67/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 inzake de handhaving van richtlijn 96/71/EG betreffende de terbeschikkingstelling van werknemers met het oog op het verrichten van diensten en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1024/2012 betreffende de administratieve samenwerking via het Informatiesysteem interne markt, aldus worden uitgelegd dat zij zich ertegen verzetten dat een lidstaat een binnenlandse opdrachtgever een stopzetting van betaling en de betaling van een waarborgsom gelijk aan het nog verschuldigde bedrag oplegt, ofschoon het aan de dienstverrichter verschuldigde bedrag nog niet opeisbaar is en de hoogte van het definitieve bedrag wegens tegenvorderingen en rechten van retentie nog niet vaststaat?

Beschikking van de president van het Hof van 30 november 2016 [verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de High Court of Justice Queen's Bench Division (Administrative Court) — Verenigd Koninkrijk] — The Queen, op verzoek van: Prospector Offshore Drilling SA e.a./Her Majesty's Treasury, Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Zaak C-72/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/25)

Procestaal: Engels

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 136 van 18.4.2016.

Beschikking van de president van het Hof van 6 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Högsta domstol — Zweden) — Riksåklagaren/Zenon Robert Akarsar

(Zaak C-148/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/26)

Procestaal: Zweeds

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 175 van 17.5.2016.

Beschikking van de president van de Eerste kamer van het Hof van 6 december 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Augstākā tiesa — Letland) — procedure ingesteld door „Starptautiskā lidosta „Rīga” VAS, in tegenwoordigheid van: Konkurences padome

(Zaak C-159/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/27)

Procestaal: Lets

De president van de Eerste kamer heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 191 van 30.5.2016.

Beschikking van de president van het Hof van 25 november 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Handelsgericht Wien — Oostenrijk) — RMF Financial Holdings Sàrl/Heta Asset Resolution AG

(Zaak C-282/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/28)

Procestaal: Duits

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 314 van 29.8.2016.

Beschikking van de president van het Hof van 21 november 2016 (verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Landgericht Frankfurt am Main — Duitsland) — FMS Wertmanagement AöR/Heta Asset Resolution AG

(Zaak C-394/16) ⁽¹⁾

(2017/C 086/29)

Procestaal: Duits

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 419 van 14.11.2016.

GERECHT

Arrest van het Gerecht van 18 januari 2017 — Andersen/Commissie

(Zaak T-92/11 RENV) ⁽¹⁾

(„Staatssteun — Spoorvervoer — Door de Deense autoriteiten aan het overheidsbedrijf Danske Statsbaner toegekende steun — Openbaredienstcontracten voor de verstrekking van personenvervoerdiensten per spoor tussen Kopenhagen en Ystad — Besluit waarbij de steunregeling onder bepaalde voorwaarden verenigbaar met de gemeenschappelijke markt wordt verklaard — Toepassing in de tijd van materiële rechtsregels — Dienst van algemeen economisch belang — Kennelijke beoordelingsfout”)

(2017/C 086/30)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Jørgen Andersen (Ballerup, Denemarken) (vertegenwoordigers: J. Rivas Andrés en M.-I. Rantou, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: L. Armati en T. Maxian Rusche, gemachtigden)

Interveniënten aan de zijde van verwerende partij: Koninkrijk Denemarken (vertegenwoordigers: C. Thorning, gemachtigde, bijgestaan door R. Holdgaard, advocaat), en Danske Statsbaner (DSB) (Kopenhagen, Denemarken) (vertegenwoordiger: M. Honoré, advocaat)

Interveniënte aan de zijde van verzoekende partij in hogere voorziening: Dansk Tog (Kopenhagen, Denemarken) (vertegenwoordigers: G. van de Walle de Ghelcke, J. Rivas Andrés en F. Nissen Morten, advocaten)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU strekkende tot gedeeltelijke nietigverklaring van besluit 2011/3/EU van de Commissie van 24 februari 2010 betreffende de contracten voor openbaarvervoersdiensten tussen het Deense ministerie van Vervoer en Danske Statsbaner [Staatssteun C 41/08 (ex NN 35/08)] (PB 2011, L 7, blz. 1)

Dictum

- 1) Artikel 1, tweede alinea, van besluit 2011/3/EU van de Commissie van 24 februari 2010 betreffende de contracten voor openbaarvervoersdiensten tussen het Deense ministerie van Vervoer en Danske Statsbaner [Staatssteun C 41/08 (ex NN 35/08)] wordt nietig verklaard voor zover het betrekking heeft op de betaling van 21 december 2009.
- 2) Het beroep wordt verworpen voor het overige.
- 3) Jørgen Andersen, de Europese Commissie, Dansk Tog, het Koninkrijk Denemarken en Danske Statsbaner (DSB) dragen hun eigen kosten.

⁽¹⁾ PB C 103 van 2.4.2011.

Arrest van het Gerecht van 3 februari 2017 — Minority SafePack — one million signatures for diversity in Europe/Commissie

(Zaak T-646/13) ⁽¹⁾

[„Institutioneel recht — Europees burgerinitiatief — Bescherming van nationale en taalkundige minderheden en vergroting van de culturele en taalkundige diversiteit in de Unie — Weigering van inschrijving — Kennelijk ontbreken van wetgevende bevoegdheden van de Commissie — Motiveringsplicht — Artikel 4, lid 2, onder b), en lid 3, van verordening (EU) nr. 211/2011”]

(2017/C 086/31)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Bürgerausschuss für die Bürgerinitiative Minority SafePack — one million signatures for diversity in Europe (vertegenwoordigers: aanvankelijk E. Johansson, J. Lund en C. Lund, vervolgens E. Johansson en T. Hieber, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie (vertegenwoordiger: H. Krämer, gemachtigde)

Interveniënt aan de zijde van verzoekende partij: Hongarije (vertegenwoordigers: M. Fehér, A. Pálfi en G. Szima, gemachtigden)

Interveniënten aan de zijde van verwerende partij: Slowaakse Republiek (vertegenwoordiger: B. Ricziová, gemachtigde) en Roemenië (vertegenwoordigers: R. Radu, R. Hațieganu, D. Bulancea en A. Wellman, gemachtigden)

Voorwerp

Verzoek krachtens artikel 263 VWEU tot nietigverklaring van besluit (C)2013 5969 final van de Commissie van 13 september 2013 tot afwijzing van het verzoek tot registratie van het voorgestelde Europese burgerinitiatief „Minority SafePack — one million signatures for diversity in Europe”

Dictum

- 1) Besluit (C)2013 5969 final van de Commissie van 13 september 2013 tot afwijzing van het verzoek tot registratie van het voorgestelde Europese burgerinitiatief „Minority SafePack — one million signatures for diversity in Europe”, wordt nietig verklaard.
- 2) De Europese Commissie zal haar eigen kosten dragen en die van Bürgerausschuss für die Bürgerinitiative Minority SafePack — one million signatures for diversity in Europe.
- 3) Hongarije, de Slowaakse Republiek en Roemenië zullen hun eigen kosten dragen.

⁽¹⁾ PB C 112 van 14.4.2014.

Arrest van het Gerecht van 3 februari 2017 — Kessel medintim/EUIPO — Janssen-Cilag (Premeno)

(Zaak T-509/15) ⁽¹⁾

[„Uniemerk — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniewoordmerk Premeno — Ouder nationaal woordmerk Pramino — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009 — Beslissing genomen na vernietiging door het Gerecht van een eerdere beslissing — Recht om te worden gehoord — Artikel 75 van verordening nr. 207/2009”]

(2017/C 086/32)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Kessel medintim GmbH (Mörfelden-Walldorf, Duitsland) (vertegenwoordigers: A. Jacob en U. Staudenmaier, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: D. Walicka, gemachtigde)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO, interveniërend voor het Gerecht: Janssen-Cilag GmbH (Neuss, Duitsland) (vertegenwoordiger: M. Wenz, advocaat)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 2 juli 2015 (zaak R 349/2015-4) inzake een oppositieprocedure tussen Janssen-Cilag en Kessel medintim

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Kessel medintim GmbH wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 354 van 26.10.2015.

Arrest van het Gerecht van 9 februari 2017 — Bodegas Vega Sicilia/EUIPO (TEMPOS VEGA SICILIA)

(Zaak T-696/15) ⁽¹⁾

[„Uniemerkt — Aanvraag voor Uniewoordmerk TEMPOS VEGA SICILIA — Absolute weigeringsgrond — Wijnmerk met geografische aanduidingen — Artikel 7, lid 1, onder j), van verordening (EG) nr. 207/2009”]

(2017/C 086/33)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Bodegas Vega Sicilia, SA (Valbuena de Duero, Spanje) (vertegenwoordiger: S. Alonso Maruri, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: A. Muñoz Rodríguez en A. Folliard-Monguiral, gemachtigden)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 30 september 2015 (zaak R 285/2015-4) inzake een aanvraag tot inschrijving van het woordteken TEMPOS VEGA SICILIA als Uniemerkt

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Bodegas Vega Sicilia, SA wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 38 van 1.2.2016.

Arrest van het Gerecht van 9 februari 2017 — Mast-Jägermeister/EUIPO (Bekers)(Zaak T-16/16) ⁽¹⁾

[„Gemeenschapsmodel — Aanvraag voor gemeenschapsmodellen die bekens afbeelden — Begrip „voor reproductie geschikte afbeelding” — Onnauwkeurigheid van de afbeelding wat de draagwijdte van de gevraagde bescherming betreft — Weigering om de gebreken op te heffen — Weigering om een datum van indiening toe te kennen — Artikelen 36 en 46 van verordening (EG) nr. 6/2002 — Artikel 4, lid 1, onder e), en artikel 10, leden 1 en 2, van verordening (EG) nr. 2245/2002”]

(2017/C 086/34)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Mast-Jägermeister SE (Wolfenbüttel, Duitsland) (vertegenwoordigers: H.-P. Schrammek, C. Drzymalla, S. Risthaus en J. Engberding, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: S. Hanne, gemachtigde)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de derde kamer van beroep van het EUIPO van 17 november 2015 (zaak R 1842/2015-3) inzake aanvragen tot inschrijving van bekens als gemeenschapsmodellen

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) Mast-Jägermeister SE wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 90 van 7.3.2016.

Arrest van het Gerecht van 9 februari 2017 — International Gaming Projects/EUIPO — adp Gauselmann (TRIPLE EVOLUTION)(Zaak T-82/16) ⁽¹⁾

[„Uniemerk — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniebeeldmerk TRIPLE EVOLUTION — Ouder Uniewoordmerk Evolution — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Overeenstemmende tekens — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009”]

(2017/C 086/35)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: International Gaming Projects Ltd (Qormi, Malta) (vertegenwoordigers: aanvankelijk M. Garayalde Niño en A. Alpera Plazas, vervolgens M. Garayalde Niño, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordiger: S. Bonne, gemachtigde)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO, interveniërend voor het Gerecht: adp Gauselmann GmbH (Espelkamp, Duitsland) (vertegenwoordiger: P. Koch Moreno, advocaat)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 2 december 2015 (zaak R 0725/2015-2) inzake een oppositieprocedure tussen adp Gauselmann en International Gaming Projects

Dictum

- 1) Het beroep wordt verworpen.
- 2) International Gaming Projects Ltd wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 136 van 18.4.2016.

Arrest van het Gerecht van 9 februari 2017 — zero/EUIPO — Hemming (ZIRO)

(Zaak T-106/16) ⁽¹⁾

[„Uniemark — Oppositieprocedure — Aanvraag voor Uniebeeldmerk ZIRO — Ouder Uniebeeldmerk zero — Relatieve weigeringsgrond — Verwarringsgevaar — Artikel 8, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 207/2009”]

(2017/C 086/36)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: zero Holding GmbH & Co. KG (Bremen, Duitsland) (vertegenwoordiger: M. Nentwig, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (vertegenwoordigers: M. Vuijst en H. O'Neill, gemachtigden)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep van het EUIPO: Oliver Hemming (Cadbury, Verenigd Koninkrijk)

Voorwerp

Beroep tegen de beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 12 januari 2016 (zaak R 71/2015-4) inzake een oppositieprocedure tussen zero Holding en O. Hemming

Dictum

- 1) De beslissing van de vierde kamer van beroep van het Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO) van 12 januari 2016 (zaak R 71/2015-4) wordt vernietigd.
- 2) Het EUIPO wordt verwezen in de kosten.

⁽¹⁾ PB C 175 van 17.5.2016.

Hogere voorziening ingesteld op 24 november 2016 door Valéria Anna Gyarmathy tegen de beschikking van het Gerecht voor ambtenarenzaken van 5 maart 2015 in zaak F-97/13, Gyarmathy/ FRA

(Zaak T-196/15 P)

(2017/C 086/37)

Procestaal: Engels

Partijen

Rekwirerende partij: Valéria Anna Gyarmathy (Győr, Hongarije) (vertegenwoordiger: A. Cech, advocaat)

Andere partij in de procedure: Bureau van de Europese Unie voor de grondrechten (FRA)

Conclusies

De rekwirerende partij verzoekt het Gerecht:

- de bestreden beschikking volledig te vernietigen en de in eerste aanleg ingediende vorderingen toe te wijzen;
- de verwerende partij te verwijzen in alle kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert de rekwirerende partij vijf middelen aan.

1. Eerste middel, ontleend aan een verkeerde opvatting van het bewijsmateriaal en een kennelijk onjuiste beoordeling van de feiten door het Gerecht voor ambtenarenzaken bij de vraag of de bewoordingen van de kennisgeving van vacature zijn geschonden.
2. Tweede middel, ontleend aan het feit dat het Gerecht voor ambtenarenzaken, in strijd met rekwirantes recht op een eerlijk proces krachtens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn oordeel over de vragen die de selectieprocedure heeft opgeworpen ontoereikend heeft gemotiveerd.
3. Derde middel, ontleend aan het feit dat het Gerecht voor ambtenarenzaken geen verdere maatregelen tot organisatie van de procesgang heeft getroffen waardoor rekwirante haar stelling betreffende het gebrek aan onpartijdigheid, objectiviteit of onafhankelijkheid bij de selectieprocedure had kunnen onderbouwen.
4. Vierde middel, ontleend aan het feit dat het Gerecht voor ambtenarenzaken blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door haar in eerste aanleg aangevoerde grief betreffende de vervulling van de betrokken post niet-ontvankelijk te verklaren, op grond dat deze niet in de precontentieuze procedure was aangevoerd.
5. Vijfde middel, ontleend aan het feit dat het Gerecht voor ambtenarenzaken blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door haar in eerste aanleg aangevoerde middel betreffende de onregelmatige samenstelling van het selectiecomité en de schending van het verbod van discriminatie op grond van geslacht niet-ontvankelijk te verklaren, op grond dat het niet in de precontentieuze procedure was aangevoerd en niet overeenstemde met de in haar klacht aangevoerde middelen (regel van overeenstemming).

Beroep ingesteld op 7 december 2016 — Miserini Johansson/EIB

(Zaak T-870/16)

(2017/C 086/38)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Virna Miserini Johansson (Luxemburg, Luxemburg) (vertegenwoordiger: A. Senes, advocaat)

Verwerende partij: Europese Investeringsbank (EIB)

Conclusies

Primair:

het besluit van de EIB van 25 januari 2016 nietig verklaren;

de EIB gelasten om verzoeksters volledige salarisrechten en de relevante bijkomende voordelen te herstellen, daaronder begrepen de volledige pensioenrechten en de bijdragen aan het Optional Supplementary Provident Scheme (OPS);

de EIB veroordelen tot vergoeding van het bedrag aan salarisverlies (dat voorlopig en per 31 december 2016 wordt begroot op 24 000 EUR);

de EIB gelasten om met terugwerkende kracht verzoeksters volledige pensioenrechten te berekenen en de OSPS bijdragen, met ingang van 1 februari 2016;

de EIB veroordelen tot betaling van een vergoeding voor verzoeksters immateriële schade, welke voorlopig op 5 000 wordt begroot;

de EIB verwijzen in de kosten van de onderhavige procedure, met inbegrip van de advocaatkosten en de expertisekosten (indien van toepassing).

Subsidiar:

de EIB veroordelen tot vergoeding van de schade die verzoekster heeft geleden als gevolg van het verlies van haar volledige salaris, door betaling van een bedrag dat op 31 december 2016 voorlopig wordt geschat op 24 000 EUR;

een deskundige benoemen om het exacte en definitieve bedrag te bepalen van de hier bovengenoemde schade, van verzoeksters pensioenrechten en de OSPS bijdragen, met ingang van 1 februari 2016;

de EIB veroordelen tot vergoeding van de medische en psychologische kosten in verband met de gezondheidsproblemen als gevolg van de enorme stress die verzoekster heeft ondervonden en die niet worden vergoed door de ziektekostenverzekering van de EIB;

de EIB veroordelen tot vergoeding van verzoeksters immateriële schade, welke op 5 000 EUR wordt begroot, met, indien het Gerecht dit wenst, aanwijzing van een deskundige om het exacte bedrag te bepalen;

de EIB verwijzen in de kosten van de onderhavige procedure, met inbegrip van de advocaatkosten en de expertisekosten (indien van toepassing).

Middelen en voornaamste argumenten

Ter onderbouwing van haar beroep voert verzoeksters één middel, ontleend aan het feit dat de EIB inbreuk heeft gemaakt op haar grondrechten zoals gewaarborgd door het Handvest voor de grondrechten van de Europese Unie en in strijd heeft gehandeld met de rechtspraak van het Hof over de bescherming van grondrechten (onder meer arrest van 13 december 1979, Hauer/Rheinland-Pfalz, C-44/79, EU:C:1979:290).

Verzoekster stelt dat de EIB zich schuldig heeft gemaakt aan niet-nakoming van de algemene zorgplicht die zij verzoekster met betrekking tot haar medische toestand en die risico's die zij daardoor loopt verschuldigd is. Voorts was zij niet juist geïnformeerd over de procedures die zij diende te volgen om te bewijzen dat zij aan een beroepsziekte lijdt. In elk geval is de ziekte waaraan zij lijdt volgens de opinie van artsen door het beroep veroorzaakt en heeft zij de EIB alle relevante stukken verstrekt om dit te kunnen uitmaken. Zij behoeft geen verdere procedurele stappen te ondernemen en de EIB moet het door haar gevraagde onmiddellijk toewijzen.

Beroep ingesteld op 17 januari 2017 — LA Superquímica/EUIPO — D-Tack (D-TACK)**(Zaak T-24/17)**

(2017/C 086/39)

*Taal van het verzoekschrift: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: LA Superquímica, SA (Barcelona, Spanje) (vertegenwoordiger: A. Canela Giménez, advocaat)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: D-Tack GmbH (Hüttlingen, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: andere partij in de procedure voor de kamer van beroep

Betrokken merk: Uniewoordmerk „D-TACK” — inschrijvingsaanvraag nr. 9 650 847

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de vierde kamer van beroep van het EUIPO van 15 november 2016 in zaak R 1983/2015-4

Conclusies

- vernietiging van de beslissing van het EUIPO van 15 november 2016;
- verwijzing van het EUIPO en andere partijen die het onderhavige verzoek betwisten, in de proceskosten.

Aangevoerde middelen

- De kamer van beroep heeft verzuimd rekening te houden met de door verzoekster overgelegde uittreksels van Sitadex betreffende de Spaanse merken nrs. 2515958, 2516679, 2542249, 2591412 en 2668711;
- De kamer van beroep heeft verzuimd het door verzoekster overgelegde bewijs van gebruik in overweging te nemen.

Beroep ingesteld op 19 januari 2017 — Habermas/EUIPO — Here Global (h)**(Zaak T-40/17)**

(2017/C 086/40)

*Taal van het verzoekschrift: Engels***Partijen**

Verzoekende partij: Habermas GmbH AG (Bad Rodach, Duitsland) (vertegenwoordigers: U. Blumenröder, H. Gauß en E. Bertram, advocaten)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Here Global BV (Eindhoven, Nederland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager van het betrokken merk: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniebeeldmerk met het wordelement „h” — inschrijvingsaanvraag nr. 12 833 141

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 24 oktober 2016 in zaak R 53/2016-2

Conclusies

- vernietiging van de bestreden beslissing;
- verwijzing van het EUIPO in de kosten.

Aangevoerde middelen

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), en artikel 41 van verordening nr. 207/2009;
- schending van de rechtsbeginselen die moeten worden geëerbiedigd bij de toepassing en uitlegging van verordening nr. 207/2009;
- schending van artikel 135, lid 4, van het Reglement voor de procesvoering.

Beroep ingesteld op 27 januari 2017 — Polen/Commissie

(Zaak T-51/17)

(2017/C 086/41)

Procestaal: Pools

Partijen

Verzoekende partij: Republiek Polen (vertegenwoordiger: B. Majczyna)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- nietigverklaring van uitvoeringsbesluit (EU) 2016/2018 van de Commissie van 15 november 2016 houdende onttrekking aan EU-financiering van bepaalde uitgaven die de lidstaten hebben verricht in het kader van het Europees Landbouwgarantiefonds (ELGF) of in het kader van het Europees Landbouwfonds voor plattelandsontwikkeling (Elfpo) (kennisgeving geschied onder nummer C[2016] 7232) (PB 2016, L 312, blz. 26), voor zover daarin uitgaven van het door de Republiek Polen erkende betaalorgaan ten bedrage van 38 984 850,50 EUR en 76 816 098,12 EUR aan financiering door de Europese Commissie worden onttrokken.
- verwijzing van de Europese Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar beroep voert verzoekster drie middelen aan.

1. Eerste middel: schending van artikel 52, lid 1, van verordening (EU) nr. 1306/2013 ⁽¹⁾, omdat op basis van een onjuiste vaststelling van de feiten en een onjuiste uitlegging van het recht een financiële correctie werd toegepast, hoewel de uitgaven van de Republiek Polen overeenkomstig de Unievoorschriften zijn verricht.

- De door het bestreden besluit aan EU-financiering onttrokken bedragen zijn besteed overeenkomstig verordening (EG) nr. 1234/2007 ⁽²⁾ en uitvoeringsverordening nr. 543/2011 ⁽³⁾ van de Commissie, zodat er geen grond bestond om deze aan financiering te onttrekken.
2. Tweede middel: schending van artikel 52, lid 2, van verordening (EU) nr. 1306/2013 door de toepassing van een forfaitaire correctie die — in vergelijking met het gevaar van een eventuele financiële schade voor de begroting van de Unie — overdreven is.
- De door de Commissie toegepaste forfaitaire correctie van 25 % is te hoog en hoger dan de eventuele maximale schade die het Fonds zou kunnen lijden. Bovendien beroept verzoekster zich op richtsnoeren nr. VI/5330/97 voor de berekening van de financiële consequenties en voert aan dat zij heeft voldaan aan alle in deze richtsnoeren vastgestelde voorwaarden opdat de Commissie een lager percentage of geen correctie zou toepassen.
3. Derde middel: schending van artikel 52, lid 4, onder a), van verordening (EU) nr. 1306/2013, aangezien de forfaitaire correctie is berekend op uitgaven die zijn gedaan meer dan 24 maanden voordat de Commissie de resultaten van haar inspectie schriftelijk aan de betrokken lidstaat heeft gemeld.
- Volgens artikel 52, lid 4, onder a), van die verordening kan financiering niet worden geweigerd voor uitgaven die zijn gedaan meer dan 24 maanden voordat de Commissie de resultaten van haar inspectie schriftelijk aan de betrokken lidstaat heeft gemeld.

⁽¹⁾ Verordening (EU) nr. 1306/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 17 december 2013 inzake de financiering, het beheer en de monitoring van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en tot intrekking van verordeningen (EEG) nr. 352/78, (EG) nr. 165/94, (EG) nr. 2799/98, (EG) nr. 814/2000, (EG) nr. 1290/2005 en (EG) nr. 485/2008 van de Raad (PB 2013, L 347, blz. 549).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad van 22 oktober 2007 houdende een gemeenschappelijke ordening van de landbouwmarkten en specifieke bepalingen voor een aantal landbouwproducten (PB 2007, L 299, blz. 1)

⁽³⁾ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 543/2011 van de Commissie van 7 juni 2011 tot vaststelling van nadere bepalingen voor de toepassing van verordening (EG) nr. 1234/2007 van de Raad, wat de sectoren groenten en fruit en verwerkte groenten en fruit betreft (PB 2011, L 157, blz. 1).

**Beroep ingesteld op 1 februari 2017 — Westbrae Natural/EUIPO — Kaufland Warenhandel
(COCONUT DREAM)**

(Zaak T-65/17)

(2017/C 086/42)

Taal van het verzoekschrift: Engels

Partijen

Verzoekende partij: Westbrae Natural, Inc. (Delaware, Verenigde Staten) (vertegenwoordiger: D. McFarland, Barrister)

Verwerende partij: Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO)

Andere partij in de procedure voor de kamer van beroep: Kaufland Warenhandel GmbH & Co. KG (Neckarsulm, Duitsland)

Gegevens betreffende de procedure voor het EUIPO

Aanvrager: verzoekende partij

Betrokken merk: Uniewoordmerk „COCONUT DREAM” — inschrijvingsaanvraag nr. 13 599 501

Procedure voor het EUIPO: oppositieprocedure

Bestreden beslissing: beslissing van de tweede kamer van beroep van het EUIPO van 2 november 2016 in zaak R 182/2016-2

Conclusies

- de bestreden beslissing vernietigen;
- gelasten dat verzoekende partij wordt vergoed voor de kosten.

Aangevoerd middel

- schending van artikel 8, lid 1, onder b), van verordening nr. 207/2009.

Beschikking van het Gerecht van 2 februari 2017 — Adama Agriculture en Adama France/Commissie**(Zaak T-476/16) ⁽¹⁾**

(2017/C 086/43)

Procestaal: Engels

De president van de Achtste kamer heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 402 van 31.10.2016.

ISSN 1977-0995 (elektronische uitgave)
ISSN 1725-2474 (papieren uitgave)

Bureau voor publicaties van de Europese Unie
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

NL